

[Madsen-Mygdal.]

hvert enkelt Forslag efter dets saglige Indhold. Men samtidig vil jeg gerne minde om, at der ikke paahviler Landene nogen Forpligtelse til at vedtage det ikke helt ubetydelige Antal Konventioner, som i Aarenes Løb er udgaaet fra Folkeforbundet, og at Rigsdagen aldeles ikke behøver at føle daarlig Samvittighed ved at forkaste en eller flere af disse Konventioner.

Selvfølgelig er de forskellige uansvarlige Forsamlinger, som i Folkeforbundet udarbejder Konventioner, fuldt berettiget til at fremsætte dem for de deltagende Nationer som en Henstilling om at vedtage disse Konventioner. Men hvor disse Konventioner rummer et stærkt Indgreb i det enkelte Lands indre Lovgivning, vil det være i høj Grad uheldigt, om man ved et Slags moralsk Pres vilde gennemtvinge en fælles Lovgivning, en Omformning af de forskellige Landes egne indre Anliggender. (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Det var det, vi før skulde have med Militærvæsenet). Jeg vil henstille til den højtærede Undervisningsminister, der har saa vanskeligt ved at holde sig i Ro — det er ganske vist ogsaa lange Taler, der bliver holdt —, at foretage en Sammenligning mellem Nordamerikas Forenede Stater og Europas hidtil adskilte Stater, netop i denne Henseende. En saadan Sammenligning frembyder efter min Mening en vis Interesse.

Indenfor de nordamerikanske Fristater er der et fuldstændigt Forbund med Hensyn til Forsvars- og Handelspolitik, det er udelukket, at den ene Stat kan ruste mod den anden eller rejse Toldmure mod den anden; til Gengæld har Staterne en næsten ubegrænset Frihed til at ordne deres egne indre Anliggender hver for sig gennem egen Lovgivning. Men naar Staterne paa denne Side af Atlanterhavet mødes i Genève, saa synes det næsten at forme sig efter det stik modsatte Princip. Der holdes vel mange og smukke Taler baade om militær og økonomisk Afrustning, men naar Staterne kommer hjem til sig selv, saa har det desværre hidtil ofte været saaledes, at Rustningerne blev forøget og Toldmurene forhøjet. Men saa er der ogsaa her et „til Gengæld“, nemlig en vis tiltagende Tendens til snart paa eet, snart paa et andet Omraade at gribe ind i Staternes indre Lovgivning uden Hensyn til, at Forholdene indenfor de deltagende Stater i Virkeligheden er højst forskellige.

Det forekommer mig ikke, at denne Sammenligning falder ud til Europas Fordel, og jeg tror, at vi med Hensyn til disse Konventioner baade er berettigede til og

gør Ret i at behandle dem som det, de er, nemlig Henstillinger, hvoraf vi vedtager, hvad der passer for vore Forhold, og forkaster eller undlader at vedtage, hvad der ikke passer.

I Regeringens Arbejdsprogram bebudes en lang Række af forskellige Forslag; enkelte af dem er allerede fremsat, andre derimod synes at være udsat til en mere ubestemt Fremtid. Jeg tror nu nok, det vilde have været heldigt, om Regeringen i højere Grad havde set sig i Stand til at fremsætte sine Lovforslag straks ved Samlingens Begyndelse, saa Rigsdagen kunde være klar over, hvad den har at arbejde med i den forestaaende Samling. I Betragtning af, at Regeringen har taget sig en saa rundelig Tid til sine Undersøgelser og Overvejelser, forekommer det mig tillige, at det vilde have været gavnligt, i hvert Fald for Arbejdets Fremme, om der havde været Arbejdsstof til begge Rigsdagens Ting og ikke som nu blot til Folketinget.

Naturligvis skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme ind paa en Omtale af alle disse mange forskellige Forslag, som Regeringen har under Overvejelse, det vil der formentlig blive Lejlighed til paa et senere Tidspunkt, naar vi en Gang faar dem at se. Der er dog enkelte af de allerede fremsatte eller bebudede Forslag, som jeg gerne vil knytte nogle faa almindelige Bemærkninger til.

Socialministeren har meddelt, at han om nogen Tid agter at fremsætte et Forslag om hele den sociale Forsikringsvirksomhed og til næste Aar et større Lovkompleks vedrørende det, som Ministeren kalder Forsørgelseslovgivningen. Hvorvidt denne Deling er særlig heldig, skal jeg ikke udtale mig om; men naar Socialministeren samtidig med, at han bebuder en saa stor og omfattende Revision af hele vor Sociallovgivning, anser det for nødvendigt at fremsætte et midlertidigt Forslag om Tillæg til Aldersrente og Invaliderente, saa forekommer denne Fremgangsmaades Betimelighed mig ikke umiddelbart indlysende.

Hvis Ministeren anser en samlet Revision af vor Sociallovgivning for ønskelig, vil vi fra vor Side naturligvis se paa hans Forslag, naar Ministeren en Gang naar at faa dem færdige, og hvis der er noget godt og fornuftigt i dem, skal vor Støtte ikke mangle til Gennemførelsen af dem. Men lad os saa faa disse Forslag frem til Behandling! At indskyde en tilfældig Almisselovgivning umiddelbart forinden, det kan jo kun foregribe, men aldeles ikke virke til Fremme af den almindelige Revision,